

Arrest

nr. 58 909 van 30 maart 2011
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 4 november 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 oktober 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 6 december 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die loco advocaat V. LINCAUTAN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 28 juli 2010 toe op Belgisch grondgebied en diende op dezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. Op 5 oktober 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster werd hiervan per aangetekend schrijven d.d. 5 oktober 2010 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing. Deze is als volgt gemotiveerd:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Georgisch staatsburger te zijn, van Georgische origine, en afkomstig uit Tbilisi. In november 2000 bent u gehuwd met J.(...) R.(...). Uw echtgenoot was van Ossetische origine. Op 6 mei 2010 bracht de politie een convocatie voor uw echtgenoot afkomstig van het Ministerie van Binnenlandse Zaken. Hij moest zich de volgende dag gaan aanmelden bij onderzoeksrechter O.(...) M.(...). Jullie wisten niet waarom uw echtgenoot werd opgeroepen. Hij ging naar het Ministerie van Binnenlandse Zaken, maar keerde die dag niet meer naar huis terug. Een dag later contacteerde u M.(...) I.(...), de advocaat van jullie familie. Hij ging samen met u naar het Ministerie van Binnenlandse Zaken. Daar vernamen jullie van onderzoeksrechter O.(...) M.(...) dat uw echtgenoot beschuldigd werd van wapenhandel en handel in Russische paspoorten in Zuid-Ossetië. U vermoedde dat hij hiervan verdacht werd omdat hij van Ossetische origine is en vaak zijn familie in Tskhinvali ging opzoeken. Uw echtgenoot werd vastgehouden in een ander gebouw van Binnenlandse Zaken in Tbilisi en u mocht hem niet zien. Uw advocaat kon wel met uw echtgenoot praten en zei u dat hij onschuldig was. Op 26 mei 2010 werd u opgebeld door iemand van de politie of van het ministerie die u meldde dat uw echtgenoot overleden was. U moest zijn lichaam komen ophalen. Uw advocaat ging met u mee naar het mortuarium. Daar zagen jullie dat er op het lichaam van uw echtgenoot sporen waren van mishandeling. De medewerkers van het Ministerie van Binnenlandse zaken beweerden echter dat hij aan een hartaanval gestorven was. U liet het lichaam van uw echtgenoot vervolgens onderzoeken door een onafhankelijke expert. Tijdens de lijkschouwing stelde deze persoon vast dat uw echtgenoot inderdaad gestorven was door foltering. Ze stelde voor u een rapport op met haar conclusies. Via uw advocaat hebt u vervolgens een rechtszaak aangespannen tegen onderzoeksrechter O.(...) M.(...). Drie dagen na de begrafenis van uw echtgenoot kreeg u een convocatie dat u zich moest gaan aanmelden bij deze onderzoeksrechter. Hij zei u dat u uw aanklacht tegen hem weer moest intrekken. Indien u het niet deed, zou u problemen krijgen. Daarna werd u verschillende keren via de telefoon bedreigd door onbekende personen. Op een dag in juni 2010 kwamen drie mannen in burger van het Ministerie van Binnenlandse Zaken bij u thuis langs. Ze zeiden dat ze een huiszoeking wilden doen en haalden enkele burens erbij die getuige moesten zijn. De mannen vonden in uw slaapkamer twee pistolen en ook Russische paspoorten. U zei dat u van niets wist en dat ze die voorwerpen er zelf gelegd hadden. De mannen vroegen uw burens om een document te ondertekenen waarin ze bevestigden getuige geweest te zijn van de ontdekking van deze voorwerpen in uw huis. Ze weigerden dit echter. Daarop namen de mannen u mee naar de onderzoeksrechter. U kon nog aan één van uw burens vragen om uw advocaat te contacteren. De onderzoeksrechter zei u dat er nu wel bewijzen waren gevonden dat u en uw echtgenoot betrokken waren bij illegale activiteiten. U zou officieel in beschuldiging worden gesteld. Uw advocaat kwam u echter bijstaan. Hij zei tegen de onderzoeksrechter dat hij geen enkel bewijs tegen u in handen had, omdat de burens geweigerd hadden om het document te ondertekenen. De onderzoeksrechter kon niet anders dan u te laten gaan. U was bang dat hij u wel in beschuldiging zou stellen en vertrok met uw twee kinderen onmiddellijk naar uw ouders in Dmanisi. Drie of vier weken later kwamen onbekende personen echter naar u vragen bij de burens van uw ouders. U besloot het land te verlaten. Op 20 juli 2010 vertrok u samen met de kinderen vanuit Tbilisi met de wagen naar Batumi. Vandaaruit reisde u met een schip verder naar Odessa, Oekraïne. U verbleef er enkele dagen bij een nicht van u, N.(...). Vervolgens liet u uw kinderen bij haar achter en vertrok u met een bus naar België. U kwam in België aan op 28 juli 2010 en vroeg op dezelfde dag asiel aan. Ter staving van uw asielaanvraag legde u enkel uw Georgische identiteitskaart voor.

B. Motivering

U verklaarde uw land van herkomst ontvlucht te zijn, omdat u vervolging vreesde door de autoriteiten omwille van de vermeende betrokkenheid van uw echtgenoot bij illegale acties in Zuid-Ossetië. Uw echtgenoot werd gearresteerd door onderzoeksrechter O.(...) M.(...) en overleed tijdens zijn detentie aan verwondingen veroorzaakt door mishandeling. U diende daarop klacht in tegen deze onderzoeksrechter waarna hij u bedreigde.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u de Belgische asielinstanties geen enkel begin van bewijs kon voorleggen met betrekking tot de door u aangehaalde vervolgingsfeiten. Uit uw verklaringen is nochtans gebleken dat u zelf in verband met de problemen van uw echtgenoot meerdere documenten in handen gekregen hebt. Zo stelde u dat uw echtgenoot in mei 2010 thuis een convocatie van het Ministerie van Binnenlandse zaken ontvangen had dat hij zich moest gaan aanmelden bij onderzoeksrechter O.(...) M.(...) (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 09/09/2010, p. 7). Verder verklaarde u dat een onafhankelijk expert een lijkschouwing op het lichaam van uw echtgenoot heeft verricht en dat ze hiervan een rapport met haar conclusies heeft opgesteld (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 09/09/2010, p. 9). U hebt ook de overlijdensakte van uw echtgenoot bekomen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 09/09/2010, p. 9). Tenslotte beweerde u nog zelf ook een convocatie op uw naam ontvangen te hebben (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 09/09/2010, p. 10). U verklaarde dat u al deze documenten in uw huis in Tbilisi, Georgië, had laten liggen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 09/09/2010, p. 7, 9, 11). Uw uitleg dat u de

documenten niet meegenomen hebt bij uw vertrek uit Tbilisi, omdat u toen nog niet wist dat u het land zou verlaten en naar België zou gaan (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 09/09/2010, p. 13), is niet overtuigend. Van een asielzoeker kan namelijk verwacht worden dat hij ernstige pogingen onderneemt om bewijsstukken voor te leggen van de feiten die hij aanhaalt. Ook met betrekking tot de rechtszaak die u aangespannen zou hebben tegen onderzoeksrechter O.(...) M.(...) (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 09/09/2010, p. 10), kon u geen enkel begin van bewijs voorleggen.

Met betrekking tot de rechtszaak die u via uw advocaat tegen onderzoeksrechter O.(...) M.(...) hebt aangespannen, kon u onaannemelijk weinig informatie geven. Zo kon u niet zeggen bij welke rechtbank de aanklacht werd ingediend noch wanneer uw advocaat het precies gedaan had. U wist evenmin welke stappen uw advocaat verder nog ondernomen heeft en of hij zich nog tot andere instanties of personen gewend heeft. U verklaarde dat u uw advocaat ook op de hoogte gebracht had van de bedreigingen via telefoon. U kon enkel zeggen dat hij deze informatie aan de zaak heeft toegevoegd, maar u wist niet wat hij hiertegen dan concreet ondernomen had. Bovendien hebt u zelf geen enkele poging ondernomen om zich aangaande de actuele stand van zaken in verband met deze aanklacht verder te informeren. U kon hierover dan ook geen enkele informatie verschaffen. U wist niet of de zaak ondertussen reeds voor de rechtbank is gekomen. U veronderstelde slechts dat u niet officieel in beschuldiging werd gesteld (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 09/09/2010, p. 10-12). Dergelijke vage verklaringen zijn niet aannemelijk te noemen en ondermijnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig. Aangezien het feit dat u een rechtszaak hebt aangespannen tegen onderzoeksrechter Omar Makharadze toch de oorzaak was van uw problemen met hem waarvoor u het land ontvlucht bent, kan redelijkerwijs verwacht worden dat u hiervan toch beter op de hoogte zou zijn. Uw uitleg dat u uw advocaat volledig vertrouwde en dus niet gevraagd hebt welke stappen hij allemaal ondernomen heeft (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 09/09/2010, p. 14), is niet overtuigend. Bovendien mag van een asielzoeker ook redelijkerwijs verwacht worden dat hij ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen. Uw verklaring dat uw advocaat u zei dat u hem niet meer mocht opbellen, omdat de telefoonlijnen afgeluisterd werden (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 09/09/2010, p. 3), is geen aannemelijke uitleg, aangezien er toch andere mogelijkheden bestaan om informatie met betrekking tot uw rechtszaak te bekomen. Uw gebrek aan interesse in uw situatie in uw land van herkomst doet dan ook afbreuk aan uw beweerde vrees voor vervolging.

In verband met uw verklaringen aangaande deze rechtszaak dient men nog de aandacht te vestigen op een fundamenteel en flagrant verschil, dat betrekking heeft op een essentieel element van uw asielrelaas en waarmee u werd geconfronteerd, tussen de versie die werd voorgesteld tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal en de informatie die u in de vragenlijst gegeven hebt. Zo verklaarde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat de onderzoeksrechter u in juni 2010 na de huiszoeking bedreigde dat u uw klacht moest intrekken, omdat hij u anders zou laten opsluiten. U stelde duidelijk dat u toen geen andere keuze had dan uw klacht in te trekken waarna u werd vrijgelaten (zie vragenlijst Commissariaat-generaal, d.d. 05/08/2010, p. 2). Tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal stelde u daarentegen expliciet dat u uw klacht hierna niet hebt ingetrokken (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 09/09/2010, p. 12). Toen u vervolgens met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd werd, ontkende u slechts dat u dergelijke verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken hebt afgelegd (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 09/09/2010, p. 12) wat echter geen afdoende uitleg biedt voor de vastgestelde tegenstrijdigheid die immers onmiskenbaar is terug te vinden in het administratief dossier.

Daarenboven kan er op gewezen worden dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen met betrekking tot uw reis naar België.

Immers, wat het verloop van uw reis betreft, wist u vrijwel niets, hetgeen niet geloofwaardig genoemd kan worden. U verklaarde dat u vanuit Batumi met een schip vertrokken bent naar Odessa, Oekraïne. Behalve dat het een klein schip was met slechts ongeveer 20 passagiers aan boord, kon u geen verdere informatie verschaffen aangaande dit schip. Zo kon u niet zeggen of het om een privé-vaartuig ging dan wel of het schip tot een rederij behoorde. U dacht enkel dat er onder de Georgische vlag gevaren werd, maar daar was u niet zeker van. Ook over de vaarroute kon u geen enkele informatie geven (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 09/09/2010, p. 4-5). Wat het vervolg van uw reis betreft, verklaarde u dat u in Odessa op een bus gestapt bent waarmee u verder gereden bent naar België. U dacht slechts dat de bus van een Oekraïense maatschappij was, maar daar was u niet zeker van. U kon niet eens zeggen welke kleur de bus had. Bovendien wist u enkel dat de bus via Polen de Europese Unie is binnengereden, maar kon u geen andere landen of plaatsen opgeven langs waar de bus naar België gereden is. U verklaarde niet te weten of de bus behalve aan de grensovergang met Polen onderweg nog op andere plaatsen gestopt is (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 09/09/2010, p. 6-7). Uw uitleg voor uw gebrek aan kennis aangaande het verloop van uw reis, namelijk dat u in deze zaken niet geïnteresseerd was en dat u op de bus bijna de

hele tijd geslapen hebt (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 09/09/2010, p. 5-6), is niet overtuigend.

Bovendien kan er geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen aangaande uw illegale binnenkomst in de Europese Unie via Polen. U verklaarde dat u vóór uw vertrek uit Oekraïne uw reispaspoort aan de smokkelaar hebt gegeven en dat u het later niet meer teruggekregen hebt. U dacht dat hij uw reispaspoort nodig had om voor u nog andere documenten voor uw reis te kunnen regelen, maar u wist niet om welke documenten het dan ging. U wist niet of er al dan niet een visum in uw reispaspoort werd aangebracht (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 09/09/2010, p. 3-4, 6). Bij binnenkomst op Pools grondgebied moest iedereen van de bus stappen, maar er zouden geen individuele identiteitscontroles uitgevoerd zijn bij de passagiers. De smokkelaar zou de reisdocumenten van alle passagiers aan de douaniers getoond hebben, maar u was er niet eens zeker van of de smokkelaar toen uw eigen reispaspoort heeft getoond of dat er voor u andere reisdocumenten gebruikt werden. U verklaarde dat de smokkelaar u gezegd had dat u in het geval van een individuele identiteitscontrole maar moest zeggen dat hij uw paspoort zou tonen en antwoord zou geven op de vragen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 09/09/2010, p. 6). Dergelijke voorstelling van zaken aangaande uw binnenkomst in de Europese Unie via Polen is echter niet geloofwaardig. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd blijkt namelijk dat aan alle Poolse grensposten elk voertuig dat de Europese Unie binnenkomt gecontroleerd wordt. De border guards stappen zelf op de bus en ze controleren vervolgens alle personen. Ze controleren hun reisdocument en brengen de identiteitsgegevens in op de draagbare terminal die toegang geeft tot de SIS databank. Het voertuig zelf wordt ook doorzocht om te controleren op verstekelingen en smokkelwaar. Gezien deze informatie is het niet geloofwaardig dat u als passagier op een toeristenbus via Polen de Europese Unie bent binnengekomen zonder enige individuele identiteitscontrole ondergaan te hebben. Het is verder ook onwaarschijnlijk dat u geheel in het ongewisse zou zijn over welke reisdocumenten er voor u gebruikt werden of dat u op dergelijke individuele controles niet beter voorbereid werd door de smokkelaar. Deze vaststelling van een gebrek aan geloofwaardigheid betreffende uw reisroute naar België is zwaarwichtig. Behalve dat de werkelijke omstandigheden van uw reis hierdoor onbekend zijn, kan dit er ook op wijzen dat u reisdocumenten die u bij uw ware reis naar België zou hebben gebruikt, bewust verborgen houdt. Bovenstaande vaststellingen zijn niet van die aard dat er in uw hoofdte een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden. Het door u voorgelegde document, met name uw Georgische identiteitskaart, is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan bovenstaande vaststellingen, aangezien het enkel persoonlijke identiteitsgegevens bevat die hier niet in twijfel getrokken worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In wat als een eerste middel dient te worden beschouwd, voert verzoekster de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag). Verzoekster gaat niet akkoord met de motivering van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing. Verzoekster stelt dat haar vrees gebaseerd is op de ernstige schending van de mensenrechten in Georgië. Verzoekster voert aan dat de commissaris-generaal het interview op eenzijdige wijze heeft opgenomen, dat hij onterecht oordeelt dat zij geen enkel begin van bewijs voorlegt waardoor haar verklaringen onaannemelijk zijn, dat er onvoldoende aandacht werd besteed aan haar aannemelijke verklaringen en haar het voordeel van de twijfel op geen enkel ogenblik werd verleend.

In wat moet worden aanzien als een tweede middel, voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur waaronder het materiële motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. Verzoekster wijst er op dat het geen evidentie is om een bewijs voor te leggen van een vervolging door een centrale autoriteit terwijl het net het doel is van de autoriteiten dergelijke acties in de doofpot te stoppen. Volgens verzoekster heeft het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen weinig ondernomen om haar asielaanvraag

asielrelaas na te gaan, niettegenstaande zij ernstige pogingen deed om haar verhaal op een uitgebreide wijze te vertellen. Zij meent dat het haar bovendien niet kwalijk kan worden genomen dat zij geen enkel bewijs van de gebeurtenissen heeft meegenomen. Zij verduidelijkt dat ze er niet aan gedacht had dat zij eerst bewijzen moest verzamelen en pas daarna vluchten. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verliest tevens uit het oog dat het in casu gaat om een kwetsbare groep, met name een vrouw die volledig afhankelijk was van de beslissingen van mensenhandelaars, waardoor het niet zo vreemd is dat zij weinig over de reis naar België kon vertellen. Verzoekster is voorts nog van oordeel dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een manifeste appreciatiefout maakt, door de asielaanvraag niet verder te onderzoeken enkel omwille van het feit dat haar verklaringen niet overtuigend zijn.

Aangaande de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus geeft verzoekster aan zich te beroepen op dezelfde feiten uit haar vluchtrelaas. Daarnaast beroept zij zich op de objectieve informatie die beschikbaar is over de vervolging van Ossetiërs, de onveilige situatie in Georgië en vervolging van de etnische minderheid, waaruit in samenhang met haar vluchtrelaas mag blijken dat zij bij terugkeer een reëel risico op ernstige schade loopt.

2.2. In acht genomen dat verzoekster in wezen in de twee middelen inhoudelijke kritiek levert op de inhoud van de motivering, worden de middelen, gelet op hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Waar verzoekster tegelijkertijd een schending aanvoert van de formele en de materiële motiveringsplicht, dient erop te worden gewezen dat zij niet in redelijkheid kan aanvoeren dat enerzijds de juridische en feitelijke overwegingen niet in de bestreden beslissing zijn weergegeven en anderzijds die redenen niet deugdzzaam zijn (RvS 11 juli 2001, nr. 97.739). De schending van de formele motiveringsplicht kan, in casu, niet op ontvankelijke wijze ingeroepen worden, daar uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven die de beslissing onderbouwt, kent (RvS 25 september 2002, nr. 110.660). Uit de bewoordingen van het aangevoerde middel blijkt bovendien dat verzoekster louter kritiek heeft op de inhoudelijke correctheid van de motieven, zodat het middel verder vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht dient te worden onderzocht.

2.4. De bestreden beslissing vindt zijn grondslag in het feit dat verzoekster geen enkel begin van bewijs kan neerleggen met betrekking tot de aangehaalde vervolgingsfeiten niettegenstaande verzoekster verklaarde meerdere documenten desbetreffend te hebben ontvangen. Daarnaast kon verzoekster onaannemelijk weinig informatie geven met betrekking tot de rechtszaak die zij aanspande tegen een onderzoeksrechter en toonde zij weinig interesse voor haar situatie in haar land van herkomst. Ook kon worden vastgesteld dat verzoekster tegenstrijdige verklaringen aflegde over de intrekking van de klacht en dat zij vrijwel niets afwist over het verloop van haar reis naar België. Tenslotte ontberen verzoeksters verklaringen omtrent haar illegale binnenkomst in Polen elke geloofwaardigheid aangezien deze in strijd zijn met de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt en die aan het administratief dossier werd toegevoegd.

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade

betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.6. Verzoeksters stelling dat haar vrees gebaseerd is op de ernstige schending van de mensenrechten in Georgië volstaat niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade bestaat zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

2.7. De Raad ziet niet in op grond waarvan verzoekster de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwijt zijn interview op eenzijdige wijze te hebben gevoerd. Zij verduidelijkt evenmin welke van haar verklaringen aannemelijk zouden zijn waardoor zij in aanmerking zou komen om het voordeel van de twijfel te kunnen genieten. In elk geval wordt met dergelijk bloot betoog geen schending van artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag aannemelijk gemaakt.

2.8. Van een asielzoeker mag een niet aflatende en doorgedreven belangstelling voor zijn zaak worden verwacht, waarbij deze inspanningen moet doen om zijn asielrelaas te staven, onder meer met documenten. Indien dergelijke documenten niet kunnen worden voorgelegd, moet de asielzoeker een geloofwaardige en onderbouwde reden opgeven voor het ontbreken ervan, onder meer door zijn pogingen tot het verkrijgen van documenten te staven. In casu is de Raad van mening dat, gelet op verzoeksters eigen verklaringen, het niet geloofwaardig is dat zij geen enkel bewijs van enige vervolging neerlegt. Uit haar verklaringen blijkt immers dat haar echtgenoot een convocatie van het Ministerie van Binnenlandse Zaken ontvangen had (stuk 3, gehoorverslag CGVS 9/09/2010, p. 7), dat een expert die de lijkschouwing op haar echtgenoot heeft uitgevoerd een rapport met conclusies heeft opgesteld (stuk 3, gehoorverslag CGVS 9/09/2010, p. 9), dat zij de overlijdensakte van haar echtgenoot heeft bekomen (stuk 3, gehoorverslag CGVS 9/09/2010, p. 9), dat zij zelf nog een convocatie op haar naam heeft ontvangen (stuk 3, gehoorverslag CGVS 9/09/2010, p. 10) en dat zij een rechtszaak heeft aangespannen tegen een onderzoeksrechter (stuk 3, gehoorverslag CGVS 9/09/2010, p. 10). Gelet op het veelvoud aan documenten die er volgens verzoekster in verband met haar problemen werden opgesteld en het feit dat zij nog contact heeft gehad met haar raadsman (stuk 3, gehoorverslag CGVS 9/09/2010, p. 3), kan van haar dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat zij alsnog enig begin van bewijs van de aangehaalde vervolgingsfeiten neerlegt. Het feit dat zij er niet aan heeft gedacht om eerst bewijzen te verzamelen vooraleer te vluchten is onvoldoende om het bestendig ontbreken van bewijs te rechtvaardigen. Verzoekster heeft immers sedert haar aankomst op Belgisch grondgebied op een kopie van haar Georgische identiteitskaart na (stuk 12, documenten), geen enkel dienstig stuk neergelegd, niettegenstaande zij aangaf dit te zullen proberen (stuk 3, gehoorverslag CGVS 9/09/2010, p. 13).

2.9. Onduidelijkheid omtrent de reisweg houdt een negatieve indicatie in met betrekking tot de geloofwaardigheid. Blijkens het administratief dossier werd vastgesteld dat verzoekster in het duister tast omtrent de landen of plaatsen die zij passeerde, omtrent de kleur van de bus en de genomen vaarroute. Ze weet niet of er voor haar een reisdocument werd aangemaakt en evenmin of er in haar paspoort een visum werd aangebracht (stuk 3, gehoorverslag CGVS 9/09/2010, p. 3-6). Volgens de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier wordt elk voertuig dat via de Poolse grensposten de Europese Unie binnenkomt, gecontroleerd. De border guards stappen zelf op de bus en ze controleren vervolgens alle personen. Ze controleren hun reisdocument en brengen de identiteitsgegevens in op de draagbare terminal die toegang geeft tot de SIS databank. Het voertuig zelf wordt ook doorzocht ter controle op verstekelingen en smokkelwaar (stuk 13, Landeninformatie, Antwoorddocument, Border Control). Verzoeksters verklaring dat de smokkelaar de reisdocumenten van alle passagiers aan de douane zou getoond hebben, is, gelet op voorgaande informatie, volstrekt ongeloofwaardig. Het argument uit het verzoekschrift dat verzoekster tot een kwetsbare groep behoort, met name een vrouw die volledig afhankelijk was van de beslissingen van mensenhandelaars, waardoor het niet zo vreemd is dat zij weinig over de reis naar België kon vertellen, is dan ook niet bij machte de motieven van de bestreden beslissing op dit punt te doen wankelen.

2.10. Wat verzoeksters vraag naar toekenning van de subsidiaire bescherming betreft, blijkt uit de bespreking van voorgaande middelen dat verzoekster haar asielaanvraag niet aannemelijk heeft kunnen maken. Ingevolge het ongeloofwaardig karakter van haar relaas kan zij zich ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van dit relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Het louter verwijzen naar objectieve informatie die

beschikbaar is over de vervolging van Ossetiërs, de onveilige situatie in Georgië en vervolging van de etnische minderheid, zonder deze zelfs bij te brengen, is onafdoende teneinde aan te tonen dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Verzoekster brengt evenmin elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.11. Er werd geen schending aangetoond van de ingeroepen bepalingen en beginselen. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft genomen. Er werd geen schending van de materiële motiveringsplicht aangetoond.

De beide middelen zijn ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend en elf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

F. TAMBORIJN